

Rolmops

Op zaterdag sliep ik altijd uit. Het was half tien op de wekker, toen ik me uitrekte en daarna naar de keuken liep om koffie te gaan zetten.

In de Melitta-filter plaatste ik het papieren filter, schepte er twee lepels koffie in en voegde een beetje Buisman toe om de smaak te versterken. Ik goot er kokend water op en zette daarna de pot op het warmhoudplaatje. Zo had mama het mij geleerd. Ik smeerde een boterham, deed er hagelslag op en met een kop koffie erbij kwam ik langzaam terug in het heden.

Op de tafel lag *De Viva*, het weekblad voor de jonge vrouw. Leuke artikelen en interviews om mijn razende gedachten tot rust te brengen. Terwijl ik bladerde en mijn koffie dronk, werd de stilte plotseling doorbroken door de harde bel van de telefoon die in de gang hing.

Het verpleeghuis belde dat mijn moeder een verzoek had. Of ik vanmiddag een pot met rolmopsen mee kon brengen. Ik moest glimlachen, want ik wist dat ze dat heerlijk vond met een wit sneetje brood erbij. Was dat een goed teken? Krabbelde ze weer wat op? De gedachte alleen al gaf me hoop en ik besloot snel boodschappen te gaan doen.

Terug in de flat ruimde ik de boodschappen op en deed een wasje dat ik ophing aan een rekje in de douche. Ik pakte een

langspeelplaat met muziek van Crosby Stills Nash and Young en zette het volume op vol, zodat ik luid mee kon zingen met 'Our House'. Het was altijd de muziek die mij door deze moeilijke tijd heen trok.

Ik besloot mijn haren opnieuw te wassen, want de kleurspoeling die ik op mijn blonde haren had laten intrekken, was donkerder uitgevallen dan ik had gehoopt. Na het wassen kwam de kleur dichterbij mijn eigen haarkleur, een lichtere tint die natuurlijker oogde.

Met een tevreden blik in de spiegel kleepte ik me snel aan. Ik pakte de pot met rolmopsen en stopte die in mijn tas. Gehaast rende ik de trappen af en stapte in mijn 'lelijk eendje' op weg naar mama.

"Kijk eens wie hier weer is," zei de hoofdverpleegster van de afdeling, "Hanneke, ze komt u toch maar dagelijks bezoeken." Mijn moeder tilde haar hoofd op en keek me wazig aan.

"Ja, tot vervelens toe," was haar antwoord.

Ik was met stomheid geslagen en er sprong een traan in mijn ogen. Dit meende ze niet, dat wist ik, maar het kwam toch hard binnen.

"Ik heb je rolmops mama," zei ik.

De verpleegster legde haar hand geruststellend op mijn schouder.

"Geef maar," zei ze zachtjes, "we zetten hem in de ijskast, ze heeft er nu niet zo'n zin in."

"Gaat het niet goed mama," vroeg ik voorzichtig.

"Nee," antwoordde ze kortaf en boos.

Ik wist niet goed wat ik verder nog moest zeggen, dus begon ik maar enthousiast te vertellen over de nieuwe kroeg waar ik gisteren was geweest.

“En de barkeeper gaf me een knipoog,” eindigde ik mijn verhaal. Eindelijk zag ik een glimlach op haar gezicht.

“Je bent ook een mooi meisje,” zei ze zachtjes waarna ze weer haar ogen sloot.

Elke dag mama bezoeken voelde soms als een opgave. Haar opmerking raakte me diep en van binnen kookte ik. Ik heb het ook niet leuk, dacht ik.

Waarom was ze zo boos?

Pas later begreep ik het, zij moest haar enige dochter achterlaten zonder ouders. Dat mag je boos en verdrietig maken.

Zelf duwde ik de gedachte dat ik uiteindelijk alleen zou zijn ver weg. Ik probeerde te leven in het moment zonder te veel aan de toekomst te denken. Dat en de muziek, waren mijn manier om door deze tijd heen te komen.

Na een uurtje nam ik afscheid van mama, gaf haar een kus en aaide haar over haar hoofd.

“Dag mama,” fluisterde ik en liep zachtjes haar kamer uit.

Snel stapte ik in mijn ‘lelijk eendje’ en reed terug naar huis. Stefan zou rond zes uur komen, ik zou spaghetti maken en ‘s avonds zouden we weer op stap gaan. Ik keek er naar uit.